

آیا وقت آواز خواندن رسیده است؟

فایده‌های موسیقی‌پردازی هیچ کم نیست، اما واقعا در این روزها می‌توان در کنار هم آواز خواند؟

کرونا هنوز با ماست و گویا باید در برابرش سبک زندگی‌مان را تغییر دهیم. پس از یک تعطیلی اجباری، حالا جهان در نقطه‌های مختلف بازگشایی می‌شود و البته برخی از نقاط، همچون نیوزیلند یا حتی ایتالیایی که در آغاز در وضعیت بحرانی قرار داشت، حالا با قدم‌های سنجیده به سوی بازگشایی می‌روند، اما وضعیت برخی کشورها، همچون کشور ما، هنوز در پرده‌ای از ابهام است. به‌ترتیب، در حالی که نهادها و فضاهای اجتماعی به‌تدریج گشوده می‌شود، یکی از مسئله‌های موسیقایی که پیوندی مستقیم با وضعیت کنونی دارد، آواز و آوازخوانی است.

آیا وقتش رسیده است که در کنار یکدیگر بایستیم و گروه‌های کر شکل بدهیم؟ آیا می‌توان وضعیتی امن شکل داد تا همه‌ی اعضای گروه با فاصله‌ای مطمئن و بدون دلوپسی از امکان انتقال ویروس، کار گروهی خود را ادامه دهند؟ شاید یک پاسخ «نه» کافی باشد و دیگر نوشته و قلم‌فرسایی لازم نیاید، اما راستش چند مسئله هست که در آگاهی‌بخشی و درک صحیح ما از آواز و انتقال‌پذیری و فضاهای مختلف مفید افتد. همین حالا در کشورهای مسیمی، کلیساها یکی از پی‌دیگری گشوده می‌شوند و آیین نیایش مسیمیان نیز با گروه کر پیوندی دیرین دارد. آیا کرونا این آیین را تغییر خواهد داد؟ آیا پیوند دیرین آواز دسته‌جمعی و گروه کر به سبب این ویروس گسسته خواهد شد یا فطری آواز خوانان و حاضران در صحن کلیسا را تهدید نمی‌کند؟

قانون اول

بیماری تنفسی از راه دهان منتقل می‌شود و هرچه دهان بسته‌تر بماند، امکان پراکندگی ویروس نیز کمتر خواهد بود. پس سکوت از زمزمه امن‌تر؛ زمزمه از سخن گفتن ایمن‌تر؛ و سخن گفتن از آواز خواندن مطمئن‌تر است.

خب اگر این‌طور است، پس دیگر چه پرسشی باقی می‌ماند؟ لابد بهتر است که هر شکلی از آواز دسته‌جمعی را فعلاً کنار بگذاریم دیگر! اما راستش خیر. بسیاری از ما در خانه هامان، دور از همه نشستهایم و تنها دلفوشیمان همین سازوآواز است و دلمان هم پر می‌کشد برای یک ساعت هم‌خوانی با دوستان قدیم. خب چه باید کرد؟ آیا راهی میان‌بر هست تا در عین رعایت آداب بهداشتی، بتوانیم از آوازخوانی نیز لذت ببریم؟ راستش اگر بتوانیم خود را در برابر وضعیت‌های فطرنای مراقبت کنیم، آنگاه می‌توانیم شرایط را بهتر در مهار گیریم.

وقتی آدمیزاد آواز می‌خواند، ریزدراتی از دهانش پخش می‌شود و در هوا معلق می‌ماند. با توجه اختلاف نظراتی که بر سر هواویزه بودن یا به قولی معلق ماندن ویروس در هوا وجود داشته است، بسیاری تصور می‌کردند که آواز خواندن هیچ فطری نخواهد داشت و برفی هم می‌گفتند که ویروس در هوا می‌ماند و می‌تواند دیگران را بیمار سازد.

در زمانی که این مقاله به تمریر درمی آمد، کلیسای اسپرینگ فیلد در ایالت میزوری ایالات متمدده اعلام کرد که از این به بعد، به خاطر حفظ جانب احتیاط، دیگر در مراسم نیایش از آواز استفاده نخواهد شد و اگر حاضران میل داشتند که آیات انجیلی را به آواز بخوانند، این آوازه‌ها باید با شدتی آهسته و به شکل زمزمه ادا شوند.

متما خودتان شنیده‌اید که همین اخیرا در یک مهمانی عروسی ۲۰۰ نفر به ویروس کووید ۱۹ مبتلا شدند و ۱۰۰۰ نفر نیز در یک مراسم عزاداری به همین بلا گرفتار آمدند. در یکی از مشهورترین نمونه های مشابه نیز در ایالت واشنگتن، یکی از اعضای یک گروه کر که علائمی شبیه به آنفلوانزا داشت، به سر تمرین رفت و سه هفته بعد، متوجه شد که بیش از ۶۰ درصد از هم گروهی هایش مبتلا شده‌اند. در هلند نیز ۱۰۲ نفر از اعضای یک گروه کر ۱۳۰ نفره در آمستردام، پس از اجرای دسته جمعی، مبتلا شدند.

سازمان بهداشت جهانی در وبسایت خود درباره‌ی این موضوع توضیح داده است که معلق ماندن ویروس در هوا بیشتر از هر جا در محیط‌های پزشکی و به‌ویژه به هنگام جراحی ممکن می‌شود. یعنی اگر بیماری که به کووید ۱۹ مبتلاست، به دلیلی به اتاق عمل برود، احتمال آن‌که ویروس از بدنش به هوا فیزد و معلق بماند، بسیار زیاد. در ضمن در رستوران‌ها، باشگاه‌ها، و فضاهای بسته‌ی عمومی، همچون اماکن مذهبی، شیوع این ویروس از طریق هوا ممکن‌تر می‌شود. لیکن هنوز در این زمینه به مطالعات بیشتری نیاز داریم.

قب همین هم برای ما کافی است. تا اینجا می‌دانیم که آواز خواندن امکان پراکنده ساختن ویروس را زیاد می‌کند و از سویی می‌دانیم که در فضاهای بسته و جاهایی که همرفت هوا یا جابه‌جایی کافی هوا وجود ندارد، ویروس می‌تواند بر هوا معلق بماند و به مجاری تنفسی ما راه باز کند.

بر اساس مشورت‌هایی که با پزشکان کردیم و با توجه به ممتوایی که از مراجع علمی معتبر دریافتیم، تا اندازه‌ای می‌توانیم به اطمینان بگوییم که در یک فضای بسته‌ی بیست‌متری که تهویه‌ی هوای مناسبی دارد، تا پنج دقیقه می‌توان با آسودگی ایستاد و سخن گفت و کافی است که نزدیک دیگران نشویم - البته به این شرط که در این اتاق بیست‌متری بیش از شش نفر نایستند. لیکن پس از پنج دقیقه، هر ثانیه که بگذرد، اندکی فطر ابتلا بیشتر می‌شود.

یعنی اگر در یک فضای کلاسی معمولی، یک نفر در کنار استاد و با حفظ فاصله‌ی کافی از او حاضر باشد و باقی‌اعضاء از پشت دوربین و به‌واسطه‌ی ابزار آنلاین به کلاس ملحق شوند، می‌توان گروه‌کری کامل تشکیل داد و حتی در فضای باز، می‌توان تعداد ماضران را بیشتر هم کرد. لیکن باید همچنان شکیباً باشیم تا شاید روزی از همین روزهای نزدیک، راه‌پاره‌ای پایدار و مطمئن برای پیش‌گیری از ابتلا به این ویروس بیابیم و بتوانیم باز با فراغ بال در کنار همدیگر بایستیم و آواز بفوانیم.

